

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9443/2022
21.12.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Марковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2640/21 од 20.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 21.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2640/21 од 20.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П 528/2021 од 27.07.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћене зараде исплати износ од 3.342,27 евра са каматом коју прописује Европска централна банка као емисиона банка за валуту евро, све у динарској противвредности по курсу НБС на дан испуњења, почев од 13.01.2010. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до коначне исплате са законском затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена; ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 112.934,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2640/21 од 20.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Ивањици П 528/2021 од 27.07.2021. године у погледу одлуке о накнади штете због неисплаћене зараде у износу од 3.342,27 евра са припадајућом законском затезном каматом почев од 13.02.2017. године као дана подношења тужбе, па до коначне исплате и у ставу два изреке; ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке у погледу законске затезне камате тако што је одбијен

као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на досуђени износ накнаде штете плати камату коју прописује Европска централна банка као емисиона банка за валуту евро, све у динарској противвредности по курсу НБС на дан испуњења почев од 13.01.2010. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године са законском затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена па до 13.02.2017. године; ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 55/14...18/20) Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој парници тужба за накнаду штете поднета је 13.02.2017. године, а побијана другостепена пресуда донета је 20.10.2021. године. Вредност спора износи 3.342,27 евра у динарској противвредности.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије тужене која се позива на одредбу члана 403. став 2, погрешно наводећи тачку 3. и 4. уместо тачке 2. Закона парничном поступку (у односу на преиначени став два изреке другостепене пресуде који се ревизијским наводима не побија, јер тужена за то нема правни интерес, обзиром да је преиначена одлука о камати и камата одбијена за наведени период у том ставу) у смислу члана 413. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, то се на основу члана 28. став 1. ЗПП узима само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана закона, не узимају у обзир камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка, ако не чине главни захтев.

Иако је побијаном пресудом преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о камати (и у ситуацији када би ревидент имао правни интерес да исту побија) нема места примени одредбе о дозвољености ревизије из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер се наведена одредба може применити само када се примењује општи режим допуштености

овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона одређено да ревизија против одлуке о споредном тражењу није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 403. став 3. и члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија,
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**